

ΣDSUM

ČASOPIS BOHOSLOVCOV KŇAZSKÉHO SEMINÁRA
SV. CYRILA A METODA V BRATISLAVE

V. Varga
šéfredaktor

I. Hrušovský
zástupca
šéfredaktora

K. Martinák
grafik

J. Bednárik
redaktor

umelecká fotografia:
Rastislav Štúr

S cirkevným schválením
Arcibiskupského úradu
v Bratislave, dňa 28. 4. 2009, č. 1268/2009
Cenzor: ThDr. Alexander Knorr, PhD.
Registrowané na Ministerstve kultúry SR
pod číslom: EV 722/08.
ISSN: 1335-7158 02, tlač: LÚČ Bratislava

OBSAH

ÚVODNÍK	2
ZO ŽIVOTA SEMINÁRA	3
REKONŠTRUKCIA SEMINÁRA	13
ORNITOLÓGIA A VIERA	17
DIAKONI 2023	19
SVEDECTVÁ ŠIESTAKOV	21
VÍKENDOVÁ PASTORAČNÁ PRAX	25
RECENZIA KNIHY	27
ROZHOVOR S NOVOKŇAZMI	29
KONFERENCIA O KAPITULSKEJ	35
OSEMSMEROVKA	36
BÁSEŇ	37
OBJEDNÁVKA	37

Podporte nás

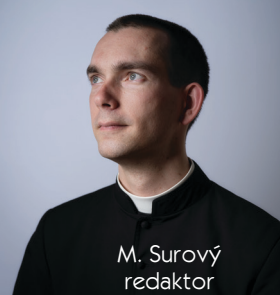
Bankové spojenie časopisu:
IBAN: SK13 1100 0000 0029 3537 1105
Dobrovoľný príspevok na jeden výtlačok je 0,60 €

Informácie a kontakt

Časopis bratislavských seminaristov,
číslo 2, jún 2023, ročník XXXIV. (2022/2023)
vydávajú: seminaristi Kňazského seminára
sv. Cyrila a Metoda, Kapitulská 26, 811 01 BA
e-mail: redakcia@adsum.sk
jazykový korektor: Helena Čajková

fotografie:
človek a viera
osobné archívy
redakcia

M. Surový
redaktor

Z. Ilcsik
redaktor

S. Pöledník
redaktor

M. Mokoš
redaktor

Úvodník

Drahí naši čitatelia,
záver akademického roka na našej fakulte a
v seminári je spojený s viacerými slávnosťami
(Te Deum, promócie, kňazské a diakonské
vysviacky, primície...).

Jedinečnou udalosťou v tomto období
je pre mňa vysviacka, či už kňazská alebo dia-
konská. Počas nej, pri predstavení kandidáta,
zaznieva odhodlané zvolanie: „Adsum! – Tu som!“ Prečo je toto slovo také výnimočné? Pre-
tože je v ňom ukrytý celý príbeh povolania, ktorý je neopakovateľný. V ňom sa ukrýva myš-
lienka Božieho volania, proces rozlišovania, rozhodnutia vstúpiť na cestu formácie a nechať
sa sprevádzať. V tom slove sú ukryté chvíle pochybností, kríz, zápasov, ale aj radostné zážitky.

Sme Bohu veľmi vďační, že aj v tomto roku v našich katedrálach budeme počuť toto
slovo zaznieť niekoľkokrát. Naši novokňazi vstupujú do novej etapy svojho života pripravení
k službe. Čo im zapriať?

Pružnosť a schopnosť vidieť. Tieto dve vlastnosti vyzdvihuje pápež František vo svo-
jom apoštolskom liste TOTUM AMORIS EST. Doba epochálneho prechodu, v ktorej žijeme,
mu pripomína obdobie Františka Saleského a pozýva nás inšpirovať sa jeho prístupom
k zmenám svojej doby.

Spomínané dve vlastnosti rozvíja pápež v nasledujúcej úvahe:

„Našou spoločnou úlohou je, aby sme sa stali cirkvou, ktorá nie je zameraná na seba,
ale ktorá je slobodná od svetskosti, je schopná žiť vo svete, zdieľať život ľudí, kráčať spolu,
načúvať a prijímať. A toto naplnil František Saleský, keď pomocou milosti vnímal svoju dobu.
Preto aj nás pozýva vyjsť z prílišnej ustarostenosti o nás samých, o štruktúry, o imidž spo-
ločnosti, a pýtať sa skôr to, aké sú konkrétne potreby a duchovné očakávania nášho ľudu.“

Prajeme si, nech sme teda otvorení spolupráci s Duchom Svätým a nech on nám
pomáha naplňovať túto víziu.

Peter Pajerský
prefekt bratislavského seminára

Ďakujeme vydavateľstvu LÚČ.
Rovnako ďakujeme všetkým,
ktorí prispeli k vydaniu tohto čísla.
Dobrovoľné príspevky
na časopis ADSUM môžete poslať
na uvedené číslo bankového účtu.

Zo života seminára

Lyžovačky

Ako každý rok, tak aj tento raz sme sa na konci zimného skúškového obdobia vybrali na lyžovačky. Rozdelili sme sa do troch skupín. Jedna skupina obývala na týždeň Terchovú, druhá skupina Habovku a tretia skupina Hruštín. Sever Slovenska nám dokázal, že sneh tam nie je určite nedostatkový tovar. Bolo pre vzácne zameniť hlučné a zaneprázdnené prostredie hlavného mesta za pokojom oplývajúci zasnežený kraj na severe Slovenska.

15. výročie Bratislavskej arcidiecézy

Dňa 14. februára sme oslávili 15. výročie založenia Bratislavskej arcidiecézy. Slávnostnú svätú omšu pri tejto príležitosti v Katedrále svätého Martina v Bratislave celebroidal otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský v prítomnosti apoštolského nuncija Nicolu Girasoliho, ďalších biskupov, kňazov, diakonov, zasvätených a laikov.

Návšteva nunciatúry

Ako hovorí jedno talianske príslovie: „Návšteva nie je dokončená, pokiaľ nie je opätovaná.“ Týmto slovom nás privítal nuncius Mons. Girasoli v kaplnke nunciatúry v Bratislave. Po svätej omši nasledovala diskusia, v ktorej sme sa otca nuncia pýtali na jeho skúsenosti z dlhoročnej služby. Na záver nás povzbudil slovami: Majte radosť a entuziazmus.

Ministériá a kandidatúra

Tento rok nastala v našom seminári zmena v udeľovaní ministérií a najmä kandidatúry. Po minulé roky bolo zvykom, že sa kandidatúra na diakonát a presbyterát udeľovala až v piatom ročníku. Avšak naši otcovia predstavení sa rozhodli, že kandidatúra sa bude prijímať už v treťom ročníku. Kandidatúru bohoslovcov tretieho, štvrtého a piateho ročníka prijal o.a. Mons. Ján Orosch. V ďalší posledný marcový deň prijali bohoslovci tretieho ročníka ministérium lektorátu a zároveň bohoslovci štvrtého ročníka ministérium akolytátu. Obe ministéria udelil o. a. Mons. Stanislav Zvolenský

Vypratávanie seminára

Ako je už mnohým známe, budovu seminára v Bratislave čaká rekonštrukcia a preto sme sa spolu s našimi predstavenými počas celého letného semestra zúčastňovali na brigádach s cieľom vypratávania nábytku z budovy seminára. Rukavice, montérky a rachot padajúceho nábytku boli našimi spoločníkmi počas každej brigády.

Návšteva seminára v Nitre

My bohoslovci Bratislavskej a Trnavskej arcidiecézy nastupujeme budúci formačný rok do seminára v Nitre. Z tohto dôvodu sme navštívili počas jedného víkendu Kňazský seminár sv. Gorazda v Nitre, aby sme spoznali prostredie, v ktorom budeme nasledujúce obdobie bývať.

DOD – Nedela Dobrého pastiera

Tento rok sme opäť otvorili dvere nášho seminára nie na to, aby cez ne niekto prišiel, ale aby sme mohli ísť my za vami. Rozdelili sme sa do dvoch skupín a počas celého víkendu sme boli prítomní vo farnostiach Leopoldov a Pezinok. Farníci nás privítali s otvorenou náručou a pripravili nám bohatý program. Našou úlohou bolo predstaviť seminár a osloviť mladých ľudí, ktorí pocitujú duchovné povolanie.

Futbalový turnaj seminaristov

Po trojročnej prestávke, spôsobenej pandémiou, sa znova obnovila tradícia futbalového turnaja medzi bohoslovcami zo všetkých kňazských seminárov na Slovensku. Zišli sa 8. mája v priestoroch športovej haly SPU v Nitre. Od nás sa zúčastnili najmä športové typy. V konkurencii piatich mužstiev sme sa umiestnili na peknom treťom mieste. Priniesli sme si bronzové medaily.

PUMIN

Opäť sme sa zúčastnili na organizácii celoslovenskej púte miništrantov v Šaštínskej bazilike. Púť sa niesla v duchu verša: „Pod' a uvidíš,“ čo je pokračovanie myšlienky tohtoročného tábora MINFA. Pre miništrantov sme pripravili aktivity a prednášky na rôzne témy. Presne o 12:00 sa slávila svätá omša a púť bola ukončená adoráciou.

Rozlúčka s budovou bratislavského seminára

V predposledný májový utorok sa konala takzvaná rozlúčka s bratislavským seminárom. Keďže sa ako Bohoslovci dočasne presúvame na formáciu do nitrianskeho kňazského seminára, zorganizovali sme popoludnie, kde sme sa mohli všetci stretnúť. Pri varení guláša sa spomínalo na dávnejšie i nie tak vzdialené spomienky. Pri tejto príležitosti sme sa spoločne poďakovali dosluhujúcemu otcovi rektorovi, ako aj dlhoročnému špirituálovi nášho seminára. Spolu s nimi sme vyjadrili vďaka aj našim seminárnym dobrodincom, ktorí nás roky okrem modlitieb podporujú aj inými spôsobmi.

Stretnutie s pápežom v Budapešti

Svätý Otec, pápež František, v dňoch 28. - 30. apríla 2023 v rámci svojej 41. apoštolskej cesty navštívil Maďarsko. V nedeľu 30. apríla slávil ako vyvrcholenie svojej trojdňovej apoštolskej cesty svätú omšu na Kossuthovom námestí. Podľa oficiálnych správ sa na liturgii zúčastnilo približne 50 - tisíc ľudí. Tejto svätej omše sa zúčastnili aj niekoľkí Bohoslovci nášho seminára.

Nedelné návštevy farností

V tomto formačnom roku sa zaviedla pre nás seminaristov novinka. Namiesto nedeľných svätých omší v Katedrále sv. Martina navštevujeme každú nedeľu inú farnosť v Bratislave a jej okolí. Aktívne sa zúčastňujeme liturgie, spoznávame špecifiká jednotlivých farností, ale tiež môžeme stráviť čas rozhovormi s ľuďmi po svätých omšiach. Miestni kňazi nám v rámci našej návštevy v krátkosti predstavujú fungovanie farnosti, pričom sa často postarajú aj o malé pohostenie.

Od septembra tohto roka sa formácia bohoslovcov Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave, ako aj štúdium na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte, presunie do Nitry. Dôvodom tejto skutočnosti je plánovaná rekonštrukcia budovy kňazského seminára a teologickej fakulty. Pripravili sme rozhovor s niekoľkými zamestnancami teologickej fakulty a kňazského seminára a pýtali sme sa ich na spomienky a zážitky spojené s touto budovou.

ALEXANDER KNORR

Ako dlho pôsobíte na teologickej fakulte a v kňazskom seminári? Aká je vaša úloha? Máte spomienky viažuce sa s budovou kňazského seminára a teologickej fakulty, s ktorými by ste sa s nami mohli podeliť?

Na Teologickej fakulte pôsobím od roku 2006, o rok neskôr som sa stal špirituálom v Kňazskom seminári. Na fakulte prednášam špirituálnu teológiu, a tak som mohol prepájať pedagogickú činnosť so službou špirituála. Poslaním špirituála je sprevádzať seminaristov z hľadiska duchovného života. Má byť sprievodcom a pomocníkom seminaristov v ich úsilí nasledovať Krista. Jeho hlavnou úlohou je uvádzať do duchovného života, formovať k modlitbe a k rozjímaniu, k sláveniu

Eucharistie, liturgie Cirkvi a sviatosti zmierenia. Nezanedbateľnou úlohou je aj pomáhať pri objasňovaní povolania a rozhodovania sa pre kňazský život.

Medzi množstvom spomienok, ktoré mám za tie roky, by som chcel vybrať udalosť, keď sme sa v roku 2015 po dlhých desaťročiach sťahovali z kaplnky v podzemných priestoroch pod Prepoštským palácom do budovy na Kapitulskej 26. Novou kaplnkou sa stala miestnosť, ktorá je veľmi zaujímavá z hľadiska architektúry a ktorá má aj bohatú minulosť. Veď práve na tomto mieste sa ustanovila Univerzita Komenského, tam bola aj jej prvá Aula, tam sa odohrávali prvé promócie, neskôr to bývala známa učebňa č. 120, ktorá sa dlhodobým používaním stala tak trochu ošumelou. Práve tam sme sa v roku 2008 dozvedeli aj správu o rozdelení slovenských diecéz.

Úplne nový život a krásu jej vdýchla komplexná obnova za účelom zriadenia Kaplnky Povýšenia sv. Kríža. Mojou veľkou radosťou bolo, že do novej kaplnky sa preniesla aj socha ukrižovaného Krista. Pred týmto sugestívnym zobrazením Pána Ježiša sa modlili celé generácie bohoslovcov z celého Slovenska ešte v časoch komunistického prenasledovania a tak je tomu dodnes.

Čo by ste odkázali súčasným a budúcim študentom a bohoslovcom?

Môj odkaz terajším i budúcim študentom je ten, ktorý nám tu zanechal pri svojej návšteve pápež sv. Ján Pavol II. Počas stretnutia s kňazmi, bohoslovcami a rehoľníkmi 30. 6. 1995 v Dóme povedal aj tieto nadčasové slová: „Slovenská Cirkev od vás očakáva veľa, drahí seminaristi, novici a novicky. Odpovedajte veľkodušne Pánovi, ktorý vás volá, aby ste ho nasledovali. Pripravte sa, aby ste boli odvážnymi svedkami jeho evanjelia, pohotovými odolávať ťažkostiam a protivenstvám, a tak aby ste zostali verní tomu, ktorý si vás vyvolil za sprostredkovateľov svojej milosrdnej lásky.“

JANA HAJNOVIČOVÁ

Ako dlho pôsobíte na teologickej fakulte? Aká je vaša úloha? Máte spomienky viažuce sa s budovou kňazského seminára a teologickej fakulty, s ktorými by ste sa s nami mohli podeliť?

Na fakulte pracujem na študijnom oddelení od 1. 11. 1991, vo funkcii vedúcej študijného oddelenia som 25 rokov. V tom čase tu nebolo žiadne študijné oddelenie a bolo treba rozbehnúť jeho činnosť. Moje pôsobenie na fakulte som nevnímala ako prácu, ale ako povolanie, ako službu Bohu a ľuďom.

Spomienky sa viažu viac na ľudí ako na budovu. Keď vstúpim do budovy, mám pocit, že som prišla domov. Každý kabinet na prvom poschodí predstavuje pre mňa milú spomienku na profesorov, ktorí už nie sú medzi nami a ktorých spomienky som vždy rada počúvala.

Jedna veselá príhoda sa viaže na priestory študijného oddelenia a stala sa na záver môjho prvého školského roka na fakulte. Na študijnom sa usalašili „nezvaní hostia“ a boli všade – na stole, pod stolom, v zásuvkách, v skriniach, za obrazmi, za krížom a aj v gauči. Jedna takáto potvorka sa skryla do vrecka nohavíc bohoslovca Ferka, ktorý mal práve namierené do Katolíckych novín, sídliačich o dve brány ďalej. Ako tam tak u nich sedel, zrazu zbadal, ako mu vylieza z vrecka nohavíc ploščica. Myslel, že ho na mieste porazí, hanbil sa ako pes. Keď mi neskôr o svojom zážitku rozprával, tak som sa išla popukať od smiechu. Ploščice sa nám našťastie podarilo vyhubiť, ale ešte dlho ma striasalo pri pomyslení na ne, pričom ma vždy rozveselila predstava vyliezajúcej ploščice z Ferkových nohavíc.

Čo by ste odkázali súčasným a budúcim študentom, bohoslovcom?

„Zachovajte si vieru.“ To je odkaz, ktorý mi dal pán biskup Vladimír Filo, keď som ho bola navštíviť v nemocnici krátko pred jeho smrťou. Proste o dar viery a ďakujte zaň po celý život.

JOZEF KRUPA

***Ako dlho pôsobíte na teologickej fakulte?
Aká je vaša úloha? Máte spomienky viažuce sa s
budovou kňazského seminára a teologickej fakul-
ty, s ktorými by ste sa s nami mohli podeliť?***

Na RKCMBF UK v Bratislave pôsobím od akademického roku 1991/1992, s výnimkou roku 1992/1993 na Katedre systematickej teológie ako prednášajúci dogmatickú teológiu, ekumenizmus a misiológiu.

Mám mnoho pekných spomienok viažucich sa na budovu kňazského seminára a teologickej fakulty. Tu som strávil päť rokov na základnom štúdiu teológie, absolvoval doktorandské štúdium, habilitoval sa, aj realizoval inauguračné konanie.

Jeden z najkrajších zážitkov v čase náboženskej neslobody počas mojich seminárskych rokov sa odohral v roku 1982. Vtedy po návrate z návštevy ad limina nemohli pre nepriaznivé poveternostné podmienky pristáť na letisku v Prahe 5 česko-slovenskí biskupi. Museli pristáť vo Viedni. Českí biskupi kardinál F. Tomášek a J. Vrána prišli odtiaľ do Bratislavy. My bohoslovci sme sa s nimi stretli v profesorskej jedálni. Kardinál Tomášek, ktorý bol vtedy najväčšou cirkevnou autoritou v Česko-Slovensku, nám odovzdal pozdrav od pápeža sv. Jána Pavla II. a povzbudil nás v príprave na kňazstvo. Hovoril s veľkým nadšením a významné slová o vernosti Bohu a Cirkvi zdôraznil zvýšeným hlasom. Prítomní seminaristi sme mu po každej vete tleskali. Žiaľ, na druhý deň nemohol pre nás slúžiť sv. omšu, lebo nemal štátny súhlas.

Čo by ste odkázali súčasným a budúcim študentom, bohoslovcom?

Súčasným a budúcim študentom, či už laikom alebo bohoslovcom by som odkázal to, čo im napísal pápež Benedikt XVI.: „Vydali ste sa na cestu ku kňazskej službe. Urobili ste dobre. Aj v dobe, keď svetom vládne technika a globalizácia, potrebujú ľudia Boha, ktorý sa nám zjavil v Ježišovi a zhromažďuje nás v Cirkvi, aby sme sa s ním učili pravému životu. Tam, kde človek už viac neberie Boha vážne, sa život stáva prázdny. Všetko ostatné sa mu máli. Človek preto hľadá útočisko v rôznych formách opojenia alebo násilia, a to čoraz viac ohrozuje práve mládež.“

IMRICH BLAHO

***Ako dlho pôsobíte na teologickej fakulte a v kňazskom seminári? Aká je vaša úloha?
Máte spomienky viažuce sa s budovou kňazského seminára a teologickej fakulty, s ktorými by ste sa s nami mohli podeliť?***

Na bohosloveckej fakulte pracujem od 1. 1. 1999, čo je 24 rokov. Začal som tu ako údržbár, neskôr som začal vypomáhať na vrátnici, až sa zo mňa napokon stal vrátnik. Pomáhal som tiež ako správca kotolne, a tak som zabezpečoval teplo pre celú budovu.

Spomienok viažucich sa s touto budovou mám, pochopiteľne, veľa. Jedna z príhod, na ktorú si obzvlášť rád spomínam, sa viaže na obdobie, keď sa Mons. Viliam Judák stal dekanom teologickej fakulty. On totiž dostal od rektora Pristača ako dar pomerne veľký drevený kríž a mojou úlohou bolo tento kríž pripevniť na stenu. Ani sme sa nestihli pozrieť, či kríž na stene visí rovno, kríž padol – korpus sa odtrhol a ruka sa odlomila. Požiadal som pána dekana, aby mi dovolil kríž opraviť. Kríž som zobral do dielne, pokúšal som sa kríž opraviť, avšak rozbité miesta bolo stále vidno. V tom čase však bol v seminári bohoslovec, ktorý bol zdatný maliar a ponúkol sa, že v sobotu počas vychádzky kríž premaľuje. Keď som ho bol dekanovi vrátiť na dekanát a pripevniť na stenu, divil sa, či to je ten istý kríž, čo padol zo steny.

2. Čo by ste odkázali súčasným a budúcim študentom a bohoslovcom?

Za ten čas, čo pôsobím v Kňazskom seminári a na Teologickej fakulte som natoľko nezmúdrel, aby som mohol ponúknuť múdry odkaz. Odkázal by som im teda len toľko, aby vydržali a zostali verní povolaniu, ktoré dostali – profesor profesorskému, bohoslovec kňazskému.

Perie vo svetle svieec

Ornitológia a viera

Milí čitatelia, v nasledujúcom článku by som vás chcel stručne viesť do sveta ornitológie. Najskôr začnem niekoľkými historickými informáciami a zaujímavosťami.

Počiatky označovania a krúžkovania vtákov sa viažu na otázku: „Kam miznú v zime niektoré druhy vtákov?“

Už v 13. storočí opísal nemecký cistercián Caesarius von Heisterbach prípad, keď jedna lastovička odletela zimovať. Bola označená kúskom papyrusu s nasledujúcim nápisom: „O hyrundo ubi habitas in hyeme?“ (Ó, lastovička, kde tráviš zimu?). Lastovička sa vraj na jar vrátila s odpoveďou „In Asia in Domo Petri“ (V Ázii v dome Petra). Moderné krúžkovanie vtákov na vedecké účely, tak ako ho poznáme dnes, začalo na konci devätnásteho storočia, keď sa začali používať krúžky so spiatočnou adresou a jedinečným sériovým číslom. Krúžkovanie je spojené s menom dánskeho učiteľa prírodopisu Hana Cornelia Mortensena. Prvý okružkovaný vták slovenskými krúžkami bol presne 12. 5. 2001 v Kamenci pod Vtáčnikom a okružkoval ho Ladislav Šnír.

Hlavným cieľom krúžkovania vtákov bol pôvodne výskum vtácej migrácie. Hoci sa v súčasnosti migrácia študuje aj inými metódami, výsledky krúžkovania nám stále poskytujú cenné informácie o zimoviskách, hniezdiskách a načasovaní, trasách, zastávkach a rýchlosti vtáčích migrácií. Pýtate sa, čo ma najviac zaujalo na ornitológii? Povedal by som, že čas strávený v prírode, ktorá je neuveriteľne obrovská a neskutočne bohatá na krásy. Už od môjho útleho detstva som obdivoval ako jednotlivé vtáčiky elegantne skáču z vetvičky na vetvičku a akým majestátnym spôsobom zas dravé vtáky krúžia nad lúkou. Spomínam si ako som sa vždy s radosťou hral okolo kuracieho dvora a niekedy aj so sliepkami, hoci ony to ako hru nevnímali. Čím viac plynul čas, tým viac som prejavoval záujem poznať rôzne druhy vtákov. Táto túžba sa pretavila do vstúpenia do ornitologického krúžku v Centre voľného času. Bol som vtedy ôsmak na základnej škole.

Na prvom stretnutí sme sa prechádzali po okolitých lesoch a pomocou ďalekohľadu sme sa pokúšali uhádnuť mená viditeľných vtákov. Zhotovili sme aj mnoho vtáčích búdok, ktoré sme rozmiestnili po celom lese na okraji mesta. Ako hrdý Kolárovecan musím pripomenúť, že v našom meste sa nachádza najdlhší krytý drevený most v Európe. Čoskoro sme s ornitologickým krúžkom uskutočnili prvé krúžkovanie vtákov vďaka pomoci jedného profesionálneho ornitológa.

Podarilo sa nám okružkovať veľký počet vtákov a to napríklad: sýkorku belasú, brhlíka obyčajného, králiku zlatohlavého a strakoša obyčajného. Veľkým zážitkom pre mňa bolo prvé krúžkovanie sov. V Kolárove začalo fungovať Združenie milovníkov vtáctva pod vedením Zsolta Riflika.

Otázka na záver: „Čo mi dala ornitológia?“ Drahí čitatelia, k Bohu vedie mnoho ciest. Jedna z nich vedie skrze nazeranie na stvorený svet. Obraz prezrádza mnohé o svojom autorovi, samozrejme, ak ho chceme poznať. Ja sám som prežil veľa hlbokých, intímnych a krásnych momentov Božej prítomnosti vďaka prírode. Ako môžeme nájsť Boha v prírode? Zatvorte oči a predstavte si les alebo lúku. Čo vidíte? Vidíte stromy, kriky a farebné kvety? Zvieratá, ktoré tam žijú, vtáky, ktoré spievajú ako zbor, roje hmyzu, ktoré sa plazia v tráve? A cítite aj „lahodný šum“? Všetko okolo je živé, rastie a hýbe sa. Všetko je presne na tom mieste, na ktoré patrí. Sála z toho jednota, mier a harmónia. Je to všetko len náhoda? Prečo vôbec niečo existuje? Prečo nie je nič? A ak už niečo existuje, prečo existuje poriadok a nie iba neporiadok a chaos? Povedal by som, že Boh má nekonečnú kreativitu!

M. Canonici
6

M. Canonici
4

M. Canonici
3

M. Canonici
2

Canonicus
1

Parochus

Svedectvá šiestakov

Martin Surový

Šesť rokov ubehlo ako voda.

Presne si pamätám ten moment, keď som s taškami a perinami prekročil bránu seminára. Tak toto miesto bude mojim domovom na najbližšie roky? Dovtedy som toho o seminári veľa nevedel. Hoci sme z našej farnosti mali bohoslovcov, nikdy som špeciálne nezisťoval, ako to v seminári chodí. Preto som vstupoval do neznámeho sveta. Ako som zisťoval, seminárny svet má svoje špecifické pravidlá. Bolo nutné ich spoznať a začať podľa nich žiť. Spočiatku to pre mňa nebolo najľahšie, lebo som bol zvyknutý tvoriť si program podľa vlastného uváženia. Postupne som sa však aklimatizoval a zabýval.

Každý rok bol v niečom špeciálny. Prvý ročník bol plný nadšenia a spoznávania života v seminári a na fakulte. V druhom ročníku to bolo podobné, ale rešpekt vo mne vzbudzovala štátnica z filozofie. Tretí a štvrtý ročník poznačila pandémia a s ňou spojené opatrenia. Všetci sme sa museli prispôbovať zmeneným podmienkam. V piatom ročníku ma na konci čakala diakonská vysviacka. Napriek päťročnej príprave som k nej pristupoval s rešpektom. Už nešlo o nejaké drobnosti – tu sa bolo treba jasne rozhodnúť – ako by povedal otec špirituál – či Kristus alebo Kristínka. V tejto súvislosti poviem, že obdobie formácie nebolo vždy jednoduché a vyskytli sa aj ťažšie chvíle. Vtedy som si kládol otázku, či tu mám naozaj byť... Ale s Božou pomocou som to vyriešil a prekonal. Napokon šiesty ročník bol už viac zameraný prakticky. Cez víkendy som chodil na prax do farnosti Sedembolestnej Panny Márie v Petržalke. Bolo potrebné si pravidelne pripravovať homílie. Do toho som samozrejme pracoval na zdarnom ukončení štúdia – písaní diplomovej práce spojenej s návštevami v archívoch a učením sa na štátnice.

„Kňazstvo nie je zamestnanie, ale povolanie. Tak ako každá práca, služba či povolanie, má svoje príjemné, ale aj náročnejšie stránky.“

Keď sa dnes pozriem na moje očakávania a predstavy v čase príchodu do seminára, či už o živote v seminári alebo o kňazstve ako takom, musím s pokorou priznať, že som sa dosť mýlil. Kňazom nie je ten, kto sa naučí odslúžiť svätú omšu alebo si vie pripraviť kázeň. Kňazstvo nie je zamestnanie, ale povolanie. Tak ako každá práca, služba či povolanie, má svoje príjemné, ale aj náročnejšie stránky. Vďaka štúdiu a formácii som lepšie spoznal, pre čo (resp. Koho) som sa na rozhodol. Dostal som aj dobré návody a vzory, k čomu treba smerovať a čomu sa radšej vyhýbať.

Myslím si, že je správne sa touto cestou poďakovať všetkým, ktorí ma na doterajšej ceste ku kňazstvu sprevádzali, povzbudzovali a podporovali, nech už to bolo akýmkoľvek spôsobom. Vyslovujem vám veľké ďakujem a nech vám to dobrý Boh odmení vo večnosti.

Zároveň chcem aj povzbudiť mladých (alebo aj starších) mužov, ktorí hľadajú svoju životnú cestu, aby sa nebáli urobiť rozhodnutie. Za šesť rokov som totiž dospel k záveru, že otázka nestojí: „Prečo by som sa mal stať kňazom?“, ale: „A prečo by som sa nemohol stať kňazom?“ Myslím si, že je veľa šikovných a nábožných mužov, ktorí majú ochotné srdce a toto srdce by mohli zveriť do Ježišových rúk. Nech on sám stvárnjuje naše srdcia podľa svojho srdca, aby boli ochotné, čisté a plné lásky k Bohu a ľuďom.

Martin Gira

Keď píšem riadky tohto článku, tak len ťažko sa mi verí tomu, že moje pôsobenie v našom kňazskom seminári sa už nezadržateľne chýli ku koncu. Nastáva teda čas bilancovať, čiže ohliadnuť sa späť a trochu zrekapitulovať obdobie posledných siedmich rokov.

Hoci som už predtým mal nejaké informácie o kňazskom seminári, najmä vďaka miništrantským táborom MINFA, keď to tak spätne zhodnotím, nemôžem povedať, že by som presne vedel do čoho idem. To asi ani nie je možné. Doteraz si však veľmi dobre pamätám, ako sme sa postupne s mojimi novými spolužiakmi, ktorí so mnou nastupovali do prvého ročníka, zbíjali s batožinami do jednej veľkej dvoj-izby. A hoci sme boli trochu odlišní čo sa týka veku, povahy ale aj záujmov, tak musím povedať, že netrvalo vôbec dlho a vytvorili sme dobrú partiu ako také ozubené kolieska, ktoré do seba presne zapadajú. Okrem nich som mal možnosť v seminári spoznať mnoho ďalších skvelých inšpiratívnych ľudí – bohoslovcov aj kňazov. Je to úžasné, keď si uvedomíte, že ste obklopení ľuďmi s vedomím, že všetci ste na jednej lodi a máte toho veľa spoločného, no spája vás predovšetkým to najdôležitejšie – odhodlanie slúžiť Bohu v Cirkvi.

Keď som prvý raz videl náš denný harmonogram, tak sa mi najprv zdalo, že všetky dni budú rovnaké a monotónne. No rýchlo som zistil, že opak bude pravdou. Seminár nám totiž vždy ponúkal mnoho možností podieľať sa na najrôznejších aktivitách. Od tých duchovných a liturgických, cez rôzne výlety a púte na Slovensku i v zahraničí až po organizovanie rozličných podujatí pre verejnosť. Osobitnou skúsenosťou, ktorá mi navždy ostane v pamäti, je moje ročné pôsobenie v talianskej farnosti Moncalvo. Tu som mal možnosť spoznať ďalších vynikajúcich ľudí, najmä miestneho farára don Giorgia, ktorý ma naozaj

„Je to úžasné, keď si uvedomíte, že ste obklopení ľuďmi, s vedomím, že všetci ste na jednej lodi a máte toho veľa spoločného, no spája vás predovšetkým to najdôležitejšie – odhodlanie slúžiť Bohu v Cirkvi.“

veľmi veľa naučil. Ďalšou nezabudnuteľnou skúsenosťou pre mňa bola možnosť podieľať sa na návšteve pápeža Františka na Slovensku v septembri v roku 2021 a na jej príprave, a to priamo „v zákulisí“, čiže konkrétne na Apoštolskej nunciatúre v Bratislave. Obohacujúca bola pre mňa určite aj ročná víkendová prax vo Farnosti Sedembolestnej Panny Márie v Bratislave-Petržalke v minulom roku a taktiež nepochybujem o tom, že na tej správnej ceste ma posúva aj moja tohtoročná diakónská prax vo farnosti Stupava.

Zážitkov za tých sedem rokov by sa dalo spomenúť ešte mnoho, no najdôležitejšie pre mňa vždy bolo prehlbovať vzťah s Bohom a rozlišovať svoje povolanie k sviatostnému kňazstvu. Práve preto bolo vždy potrebné uvedomovať si Božie sprevádzanie, ktoré som vnímal počas celého obdobia – v bratislavskom seminári, na pastoračnom ročníku v Taliansku, ako aj doma na prázdninách.

Na záver by som sa chcel poďakovať v prvom rade Pánu Bohu za jeho dôveru, každodennú pomoc a starostlivosť. Ďakujem aj všetkým predstaveným, ktorí ma počas siedmich rokov v seminári sprevádzali, všetkým bohoslovcov, ktorých som mal tú česť spoznať. Ďalej moja vďačnosť patrí aj farníkom z mojej domácej farnosti v Bratislave-Vrakuni a tiež aj mnohým veriacim z mojich rodných Pavlíc a ostatným ľuďom z vyššie spomenutých farností, v ktorých som pôsobil. A špeciálne poďakovanie venujem tiež všetkým mojim rodinným príslušníkom a priateľom, ktorí mi vždy boli oporou na mojej ceste. Všetkým ešte raz jedno úprimné „Pán Boh zaplat!“ a zároveň prosím o ďalšie potrebné modlitby.

Víkendová pastoračná prax

K seminárnej formácii nepatrí iba štúdium teológie a spoločný komunitný život, ale taktiež získavanie skúseností v bežnom živote v rôznych odvetviach. A tak od štvrtého ročníka v seminári chodíme cez víkendy na rôzne miesta, kde slúžime a zapájame sa do života farnosti, či iných spoločenstiev.

Aj my piataci sme tento rok boli zadelení na rôzne miesta, kde trávime víkendy. Traja z nás sú zapojení do bežnej farskej pastorácie v Galante, v Pezinku a v Podunajských Biskupiciach. Majú na starosti miništrantov, venujú sa birmovancom a podieľajú sa na aktivitách, ktoré vo farnostiach prebiehajú.

Ďalší náš spolubrat chodí do nemocnice v Trnave. Popri nemocničnom kaplánovi pomáha pri duchovnej starostlivosti o chorých, rozdávaní sv. prijímania a vedení rozhovorov. To, čo najviac práve títo ľudia potrebujú, je čas a ochota vypočuť. Aj takto môžu ľahšie znášať problémy, ktoré ich trápia, a aspoň na čas prejsť na iné myšlienky.

Ďalší náš spolubrat navštevuje Komisiu pre mládež Bratislavskej arcidiecézy, kde napomáha pri vedení animátorskej školy, tzv. BAŠ. Ide o základný animátorský kurz, ktorého cieľom je formovať mladých ľudí vo veku 16 – 30 rokov. Počas kurzu si osvojujú zručnosti, ktoré využijú pri pomoci kňazovi vo farnosti, pri práci s deťmi a mladými. Účastníkom však pomáha tento kurz aj v osobnom raste, formovať sa na zodpovedných a zreých kresťanov a budovať si živý vzťah s Bohom.

Ja navštevujem rómsku komunitu v Plaveckom Štvrtku, ktorú by som chcel teraz v krátkosti predstaviť. Rómska osada v Plaveckom Štvrtku patrí medzi k najväčším na Západnom Slovensku. Misia medzi Rómami v Plaveckom Štvrtku má už dlhoročnú tradíciu. Počiatky siahajú až do roku 2002, kedy ako prví začali na tomto mieste pôsobiť sestry Matky Terezy. Postupne sa v tejto práci vystriedali viaceré rehole ako saleziáni či františkáni. V súčasnosti zastrešuje prácu v tejto osade Občianske združenie Francesco, ktoré pozostáva z niekoľkých zamestnaných laikov a viacerých mladých a ochotných dobrovoľníkov.

Medzi hlavnú náplň činnosti medzi rómskymi obyvateľmi patrí evanjelizácia, komunitné bunky, letné tábory a terénna práca. Evanjelizácia je založená na sprostredkovaní Boha ako milujúceho Otca cez modlitebné stretnutia, katechézy, prípravu na sviatosti a slávenie liturgie. Komunitné bunky, ktoré zvyčajne prebiehajú v týždni, pozostávajú z doučovania detí či písania si domácich úloh, zo zmysluplného trávenia času cez hry, tvorivé aktivity či hudbu, ktorá je Rómom tak blízka. Prichádzajú sem prevažne deti, ale radi sa pridávajú aj dospelí a ľudia staršieho veku. Taktiež sa chodí do terénu a riešia sa konkrétne problémy ľudí, a tak sa napomáha pokojnému vzájomnému spoluzitiu. Počas leta sa organizujú letné tábory pre deti.

Mojou úlohou je predovšetkým návšteva osady v nedeľu, kedy sa tam slávi svätá omša v pastoračnom centre, ktoré sa nachádza priamo v osade. V súčasnosti svätú omšu prichádza sláviť miestny pán farár Ján Sitár. Pomáham pri príprave liturgie, zapojení chlapcov ako miništrantov či pri sprevádzaní v speve. Po svätej omši trávime ešte spoločne čas pri hrách a zábave, napr. hráme kalčeto, futbal alebo v zime sa gulujeme. Pre mňa osobne je táto práca veľmi obohacujúca najmä v hľadaní spôsobov ako sa priblížiť k týmto ľuďom, ako si ich získať a ukázať im, že si ich vážime. Aj takýmto prirodzeným spôsobom im chceme prinášať Krista, ktorý, keď sa mu otvoríme, môže premieňať život každého jedného z nás.

Fenomén s názvom Otcovia púšte

Recenzia na knihu Moudrost pouštních otců

V súčasnosti môžeme vnímať veľký záujem o otcov púšte. Kto to boli? Prečo sa ich príbehy a múdrosti stávajú dnes tak žiaduce a aktuálne, že vznikajú nové publikácie, ktoré sa tešia veľkému záujmu? Pozrime sa a predstavme si najnovšiu komixovú knihu: Moudrost pouštních otců.

Začiatky mníšskeho života siahajú do obdobia života sv. Antona Veľkého. Raz pri liturgii počul Ježišove slová: „Choď, predaj všetko, čo máš, a rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma.“

Sv. Anton neváhal, počúvol tieto slová a zavrel sa do opusteného príbytku. Prerušil kontakt so svetom, aby mohol prebývať len s Bohom. No v samote sa nestretáva len s Bohom, ale aj so sebou samým. Bojuje s démonmi, ktorí sa ho snažia odradiť od tejto cesty, ponúkajú mu rôzne pokušenia, ako sú sláva, moc, len aby nepokračoval v ceste k Bohu.

Sv. Anton odchádza na púšť a za ním okolo roku 300 odchádza na púšť mnoho pustovníkov, aby v samote hľadali Boha. Bolo to v čase, keď sa kresťanstvo stáva štátnym náboženstvom a sila viery ochabuje. Títo „hrdinovia“ chceli radikálne nasledovať Krista. Podrobovali sa prísnej askéze.

Mladých, neskúsených mníchov viedli v duchovnom boji skúsenejší mnísi, ktorých nazývali abba. Takémuto abbovi sa mladý monach (mních; ten, ktorý sa odlišuje) zveroval so svojimi myšlienkami, zážitkami, pocitmi, jednoducho so všetkým. A toto duchovné vedenie bolo veľmi potrebné, aby nezablúdili, nepadli do pýchy alebo zúfalstva.

Postupne začali vznikať monastiere (kláštory). Prvý založil abba Pachomios v roku 323 a dal takto podnet ku vzniku ďalších, ktoré mali nezriedka viac než tisíc mníchov. Práve ony boli základom pre všetky monastiere, ktoré neskôr vznikli na východe i západe.

V druhej polovici 4. storočia sa začínajú tradovať výroky veľkých otcov. Grécky sa nazývajú apofthegmata. Postupne vznikajú obsiahle zbierky týchto výrokov a stávajú sa veľmi populárnymi. Musíme si však uvedomiť, že tieto slová boli často vyslovené pre jedného konkrétneho človeka v konkrétnej situácii. Boli cieleňé na obrátenie či nápravu jedného človeka.

Múdrost, ktorú dostali otcovia púšte od Boha, je dedičstvom a pokladom i pre dnešný svet. Len treba, ako hovorí evanjelium, kúpiť pole a vzácny poklad vykopáť. Otcovia púšte rozvíjajú spiritualitu zdola. Je to cesta, ktorá rešpektuje ľudskú slabosť, krehkosť, náchylnosť k hriechu. Preto nezačínajú v nebeských výšinách teológie, ale sami u seba. Ich heslom je: „Poznaj seba!“ Pre potvrdenie uvediem výrok (z apofthegmat) Evagria Pontského, ktorý hovorí: „Ak chceš poznať Boha, poznaj najprv sám seba!“

Otcovia púšte hovoria o vášňach, slabostiach, pokore, odpúšťaní, démonoch a zápase s nimi. Vidia totiž svoju slabosť, hriešnosť, vášne, a preto sa neporovnávajú s inými. Vedia, že Boh sa za nich obetoval. Aj preto je im zrejme veľmi blízke odporúčať Ježišovu modlitbu:

„Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym.“

Otcovia púšte však neostávajú len pri štúdiu svojho ja. Okrem pôstov, bdení sa venovali celou silou modlitbe. Ponorit sa do Božieho svetla, do kontemplácie, zjednotiť sa s Bohom.

Toto je zmyslom duchovného zápasu otcov púšte. Všetky vášne a slabosti prinášať do Ježišovho svetla, v ktorom sa hoja a kde sa všetky myšlienky na zranenia a dokonca aj na ľudí, ktorí ich spôsobili, uzdravujú a mizne otroctvo a psychická závislosť na týchto ľuďoch „Chceš sa skutočne modliť? Vzdial sa od vecí tohto sveta. Tvojím domovom je nebo. Tam máš žiť nielen svojimi slovami, ale anjelskými činmi a stále hlbším poznaním Boha.“ Podľa otcov púšte je však cesta k Bohu cestou uzdravenia zranení, uzdravenia pohľadu na blížnych i seba a spoznanie svojej nedokonalosti. To všetko preto, aby sme s takýmto nezakaleným a nedeformovaným pohľadom mohli hľadieť na Boha. Evagrios hovorí: „Askéza nestačí, ale rozhodujúca je pokorná miernosť. Pokorná miernosť je znamením toho, že sme pochopili Krista a nasledovali ho.“

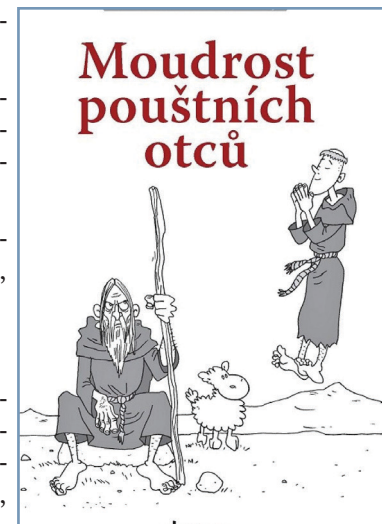
Výroky otcov púšte a epizódy z ich života sú nadčasové a zásadným spôsobom prehovárajú do srdca aj dnešného človeka každého veku. Rád by som upriamil pozornosť na nové výborné komiksové spracovanie takýchto myšlienok, určené pre každého, kto rád číta alebo sa zaujíma o duchovnú literatúru.

Už pred časom sa mi do rúk dostalo výborné komiksové spracovanie Prebuď svoje srdce, ktoré reflektovalo múdrosť Silvána z Athosu. Pamätám si, ako som túto knižku jedným dychom prečítal a následne potom niekoľkokrát po sebe a ako ovplyvnila môj duchovný život. Už vtedy som ocenil, akým populárnym a kreatívnym spôsobom niekto dokázal spracovať tak náročné a hlboké myšlienky.

Prednedávnom som objavil v kníhkupectvách podobný formát s názvom Moudrost pouštních otců z francúzskeho originálu La sagesse des Pères du désert, vydaného nakladateľstvom Artège v Paríži v roku 2021. Je knižnou publikáciou Camille W. de Prévaux poľsko - francúzskej autorky, scenáristky, výtvarníčky a Jean Trolleya, renomovaného maliara a autora viacerých komiksových albumov. Česká edícia vyšla v roku 2022. Knihu preložila do češtiny Eliška Křehlíková.

Kniha by sa obsahovo dala rozdeliť na dve nepísané časti. V prvej časti je zobrazených šestnásť samostatných mikropříbehov konkrétnych otcov púšte a ich poučné príbehy. Druhá časť ilustruje rôzne zozbierané kratučké a obsahovo silné príbehy zo života mníchov.

Myslím si, že táto knižka je určená pre široké vekové spektrum čitateľov, a môže sa stať vhodným darom či nástrojom na vzbudenie viery u mladého či dospelého človeka.

Frederik Mudrák

Stávaš sa novokňazom, čo pre teba osobne kňazstvo znamená?

Byť kňazom pre mňa osobne znamená zažívať osobnú Kristovu blízkosť podobne, ako ju zažívali apoštolí a tí, ktorí ho nasledovali. Táto osobná blízkosť Spasiteľovi vyjadruje podstatu každého kresťana, ale zvlášť kňaza. Nasledovať ho spolu s mojimi slabosťami, pádmi a nedokonalosťami a stále viac sa nechať ním pretvárať, je mojou najzákladnejšou predstavou toho, čo znamená byť kňazom. Z toho vyplýva aj dispozícia byť stále pripravený prijímať jeho milosť a lásku a odovzdávať ich ďalej ostatným ľuďom. Myslím si, že rozhodnutie sa pre kňazskú službu je aj veľkým aktom viery. To znamená, že toto rozhodnutie si vyžaduje neustálu odpoveď na Božie pôsobenie v mojom živote. Iba pomocou tohto intímneho vzťahu k Ježišovi sa môže každý z nás stať „perom v Božej ruke“, aby on mohol skrze nás vykonávať svoje dielo v Cirkvi a vo svete.

Teologické štúdiá si dokončil v Ríme. Ako vnímaš túto možnosť a čo by si chcel z Ríma priniesť na Slovensko?

To, že som mohol študovať v Ríme, vnímam ako Bohom požehnanú možnosť, za ktorú som veľmi vďačný. Okrem toho, že som mohol spoznávať Večné mesto v jeho nádhere a histórii, mal som aj možnosť tráviť čas v spoločenstve ľudí, kresťanov, ktorí pochádzali zo všetkých končín zeme. Aj tieto skúsenosti a stretnutia mi pomohli lepšie vnímať môj katolicizmus a moju príslušnosť nielen k partikulárnej cirkvi na Slovensku, ale aj k svetovej Cirkvi, ktorá je mystickým Kristovým telom. Myslím si, že to, čo som zažil, je veľkým obohatením tak pre môj duchovný život, ako aj teologické zmýšľanie, ktoré sú pre kňaza absolútne nevyhnutnými.

Poznáme ťa ako človeka, ktorý sa snaží o ľudský prístup a budovanie dobrých vzťahov. Aká je podľa teba najdôležitejšia ľudská vlastnosť kňaza?

Neviem, či vlastnosť, ktorú spomeniem, je tou najdôležitejšou zo všetkých, avšak z mojej skúsenosti viem, že nie je na škodu ju mať. Touto vlastnosťou je úprimnosť. Úprimnosť v prvom rade voči sebe, voči Bohu a voči blízkym. Iba vtedy, keď spoznáme svoje chyby a svoje talenty a keď si dokážeme sami pred sebou povedať, ako sa veci majú, iba vtedy môže Boh zmeniť naše životy. Veď slobodná vôľa je jeho darom a vieme, že bez poznania danej veci sa pre ňu nemôžeme rozhodnúť. Úprimnosť nám teda môže aj pomáhať vidieť seba samých

tak, ako nás vidí Boh. Byť úprimný znamená túžiť po poznaní pravdy, ktorá, aj keď niekedy bolí a je nepríjemná, je vždy oslobodzujúca a privádza nás k tomu, ktorý o sebe povedal: „Ja som cesta, pravda a život“ (Jn 14, 6).

Bernard Novák

Tvoja cesta ku kňazstvu bola dlhšia ako zvyčajne. Ako si sa vyrovnal s prekážkami a čo bolo pre teba náročné?

Taká náročnejšia chvíľa prišla pred diakonskou vysviackou. Rýchlo sa blížil čas, keď som mal urobiť veľký celoživotný krok a nestihol som si akosi uvedomiť, že už je to tu. Už sa mali vybavovať mnohé veci okolo vysviacky a ja som ešte nebol vysporiadaný sám so sebou, či to chcem naozaj. Tak nastala istá kríza. Čas obáv, stresu, modlitieb, rozhovorov so spovedníkom... Až napokon po dlhšom rozhovore s otcom arcibiskupom som nadobudol pokoj a odovzdanosť do Božích rúk. Napokon sa vysviacka uskutočnila a mám účasť na diakonáte – prvom stupni kňazstva. A je to veľmi pekná služba. Samozrejme prišli aj ďalšie ťažkosti a problémy, ale to by bolo na dlhšie... Teraz ma čaká ďalší veľký krok. Avšak dôverujem Pánovi, že sa o všetko postará.

Keby si sa mohol vrátiť v čase, čo by si odkázal sebe samému pri nástupe do seminára?

Svojmu ja by som odkázal: „Nemrhaj časom“ a dal by som mu riadnu facku. Rob, čo máš a kedy to máš robiť. Študuj, čítaj, buď so spolubratmi, teš sa, buď slobodný a ži. Ale hlavne si nachádzaj čas na pravidelnú osobnú modlitbu pred bohostánkom. Tam sa buduje tvoje povolanie. A to nikto iný nespraví za teba.

Stávaš sa novokňazom, čo pre teba osobne kňazstvo znamená?

Tajomstvo, nehodnosť, milosť, dobrodružstvo. Tajomstvo – o kňazstve sme sa veľa učili a počúvali, ale čo to je naozaj? To asi úplne nevedia povedať ani dlhoroční kňazi. Nehodnosť – kňazstvo je nesmierny nezaslúžený dar, ktorý nás nepredstaviteľne presahuje. Boh vie, kto sme a akí sme, a napriek tomu nám dáva účasť na svojom božskom živote, dokonca na svojom kňazstve. Napriek tomu, že vie o nás všetko, o našich slabostiach a zlyhaniach, aj tak s nami vždy ráta a chce, aby sme boli súčasťou jeho veľkého plánu, ktorý má s nami. Milostivý Boh nás nepotrebuje, ale aj tak nás stvoril, lebo nás miluje, lebo je Láska. To my potrebujeme jeho. A je to veľký dar, že sa s nami delí o svoje milosti a posielal svojich robotníkov – obyčajných ľudí, aby ich sprostredkovali ďalej všetkým, ktorí to potrebujú. Dobrodružstvo – neviem, čo ma čaká v budúcnosti, ale to asi nevie nikto. Avšak verím, že Pán ide predo mnou a vedie ma presne tadiaľ, kadiaľ chce. A že to slabé a nedokonalé vždy sám doplní a pomôže. On je verný a nikdy nás neopúšťa.

Mário Jančovič

Niekoľko rokov si pôsobil ako misionár v Afrike. Ako táto skúsenosť ovplyvnila tvoj život a rozhodnutie stať sa kňazom?

Na misiách som strávil šesť rokov. Počas tohto obdobia som stretol veľa naozaj svätých kňazov a tiež zasvätených osôb. Príklad a služba ich života ma oslovila natoľko, že som vo svojom srdci zatúžil žiť v obetavosti a službe ako kňaz. Cesta za týmto cieľom bola napriek tomu z mojej strany dlhá a náročná, ale Boh nakoniec v tomto boji zvíťazil.

Stávaš sa novokňazom, čo pre teba osobne kňazstvo znamená?

Jeden veľký, nezaslúžený dar. A už teraz viem, že celý môj život nebude stačiť na to, aby som toto mystérium pochopil a dostatočne zaň poďakoval. Jediné, čo mi ostáva, je skloniť sa pred týmto darom a urobiť maximum pre to, aby som ho žil naplno.

S akými očakávaniami, ale i obavami budeš kráčať na svoje prvé kaplánske miesto?

Pôsobím už rok ako diakon v pastorácii vo farnosti sv. Martina, čiže očakávania a obavy už mám, dúfam, úspešne za sebou.

Môžem asi len konštatovať, že sa už na kňazstvo veľmi teším a som šťastný, že môžem byť súčasťou tohto veľkého dobrodružstva, ktoré Ježiš vybral pre môj život.

Martin Gira

Stávaš sa novokňazom, čo pre teba osobne kňazstvo znamená?

Touto otázkou sa, prirodzene, zaoberám už dlhodobo, ale určite najintenzívnejším spôsobom tomu bolo tak počas rokov strávených v kňazskom seminári. Práve vtedy som odpoveď na túto otázku neustále viac a viac prehľboval. No ani po takom dlhom čase si však nemyslím, že sa mi podarilo už teraz v súčasnosti nájsť vyčerpávajúcu odpoveď. Ale rozhodne môžem povedať, že pod sviatostným kňazstvom rozumiem úplné nasledovanie Ježiša Krista v službách jeho Cirkvi.

Myslíš, že sa viera dnes prežíva inak ako pred desiatimi rokmi? Čo myslíš, že bude najpodstatnejšie urobiť pre odovzdanie viery dnes?

Určité rozdiely istotne badať, pretože doba sa pomerne rýchlo mení a každá prichádzajúca generácia sa vždy aspoň v niečom líši od tých predošlých. To sa zákonite odráža aj v prežívaní viery, čo samo o sebe ponúka mnoho možností a pre každú generáciu a každého človeka je bližšie vždy niečo iné. Pre úspešné odovzdávanie viery bude potrebné podľa môjho názoru to, čo bývalo potrebné vždy – žiť vieru. Neexistuje podľa mňa lepšia „reklama“ na evanjelium ako, samotný život podľa evanjelia.

Rád sleduješ športové správy a sám si aktívny športovec. Je možné mladých ľudí evanjelizovať prostredníctvom športu?

Osobne si myslím, že športom sa dá nadobudnúť niekoľko užitočných zručností, napríklad: vytrvalosť, disciplína, pevná vôľa prekonať sa či zaprieť sa a trpezlivo smerovať k cieľu. Pri kolektívnych športoch dokonca zodpovednosť a obetavosť za druhých a tiež aj ochota i schopnosť spolupracovať s druhými ľuďmi. Ak sú mladí ľudia schopní tieto zručnosti preniesť aj do oblasti duchovného života, tak potom verím, že si takýmto spôsobom môžu pripraviť dobrú pôdu pre prijímanie evanjelia do ich života.

Martin Surový

Čas formácie trvá šesť rokov. Ak sa pozrieš späť, čo by si si v seminári zopakoval a čo urobil inak?

Uvedomujem si, že ten čas prešiel veľmi rýchlo. Prostredie seminára vytvára podmienky na rozvoj niektorých návykov a odstránenie zlovykov. Naučilo ma vyhradiť si pevný čas na modlitbu a štúdium, čo je predpoklad na rozvoj duchovného života. Zaujímavé boli aj rôzne púte, výlety či hostia, s ktorými som sa mohol stretnúť. Zopakoval by som si aj šiesty ročník, v ktorom už boli najmä praktické predmety. Inak by som trávil voľný čas – určite by som viac čítal knihy.

Stávaš sa novokňazom, čo pre teba osobne kňazstvo znamená?

Myslím si, že spoznávať skutočnú povahu kňazstva je celoživotná úloha. Tak, ako sa meníme, mení sa aj náš pohľad na kňazské povolanie. Už teraz ho vnímam inak, ako keď som prišiel do seminára. Oslovili ma slová z Druhej eucharistickej modlitby – „stáť pred tvárou a tebe slúžiť“. V mojich očiach je kňaz Kristov blízky priateľ. Kňaz Krista spoznáva, tvorí si s ním vzťah a snaží sa žiť ako on. Vďaka apoštolskej postupnosti koná v Kristovom mene a s jeho mocou sprostredkúva tak veriacim viditeľným spôsobom neviditeľnú Božiu milosť.

Pred seminárom si študoval učiteľstvo, aký je tvoj názor na náboženskú výchovu dnes a na prítomnosť kňaza v škole?

Z vlastnej skúsenosti hovorím, že by bolo pre kňaza pohodlnejšie vyučovanie náboženstva v škole zrušiť, nahradiť ho napríklad hodinami na fare a pracovať len s tými, ktorí vieru naozaj žijú. Ale napriek chýbajúcemu záujmu a nedisciplinovanosti žiakov si myslím, že náboženská výchova v škole je priestorom, v ktorom sa dá urobiť veľa dobrého, a preto ho treba zachovať. Vieru v žiakoch zrejme nevytvorím, ale aspoň môžem ponúknuť myšlienky a témy na uvažovanie. Ktovie, možno jedného dňa práve dobrá skúsenosť s kňazom a kresťanskou náukou bude rozhodujúcim bodom v živote človeka.

Tamás Pammer

Pred vstupom do seminára si sa venoval matematike. Aký je podľa teba vzťah medzi vedeckým poznaním sveta a vierou? Ktorý predmet na teologickej fakulte ťa najviac zaujal a prečo?

Je pravdou, že som sa pred seminárom až po maturitu zaujímal o túto vedu, podobne ako o mnohé iné veci, ktoré s ňou príliš nesúviseli. Tento záujem o všeobecné a presne vyjadriteľné pravdy však zostal vo mne aj počas štúdií na našej fakulte, preto mi boli najbližšie práve tie filozofické predmety, najmä logika a metafyzika.

Medzi vedeckým poznaním a vierou nemôže byť protirečenie.

Obidve nás totiž privádzajú k pravde, ktorá pochádza od toho, ktorý je sám Pravdou. Samozrejme sú to dve odlišné veci, a táto odlišnosť je podľa mňa skutočne potrebná. Veď aj samotné vedecké poznanie má viac úrovní či spôsobov. Predstavme si napríklad, že by sme mali iba matematiku, ale žiadnu fyziku či biológiu. Každá táto veda nás učí niečo iné, niečo nové o veciach.

Viera však vedou nie je. Nepotrebujeme „vedecky“ veriť, aby sme poznali milujúceho Boha. Je to skutočne nezaslúžený dar. No tento dar a dokonca aj jeho Darcu môžeme poznávať vždy hlbšie a dokonca aj vedecky, čím sa aj naša viera môže stať hlbšou. Podľa mňa práve v tomto spočíva krása teológie ako vedy.

V seminári si bol hlavným ceremoniárom, čo sa ti na tejto službe najviac páčilo a čo ťa naučila?

Hoci názov tejto úlohy môže znieť tak „dôležito“, v skutočnosti je ona službou, ktorá si navyše vyžaduje pomoc mnohých. Aj keby ceremoniár preštudoval všetky obrady či

všetko prichystal na svätú omšu, bez kňaza a bez spolubratov celé jeho konanie by nemalo zmysel. Preto okrem toho, že som mal možnosť hlbšie spoznať rozličné liturgické obrady a ich význam, ma táto služba naučila práve dôležitosti spolupráce, ale aj istej pokory.

3. Stávaš sa novokňazom, čo pre teba osobne kňazstvo znamená?

Je to ťažká otázka, na jej odpovedanie nebude stačiť ani celá večnosť. Povedal by som, že kňazstvo je veľmi hlboká a zvláštna účasť na tom, kým je a čo robí Kristus. On je v úplnej jednote s Bohom a pritom je s nami. Celým svojim bytím sa obetuje Otcovi a zároveň sa dáva nám ľuďom. Práve s týmto jeho odovzdávaním sa Bohu aj ľuďom sa túžim zjednotiť a dúfam, že sa mi to aj nejako podarí. Tu, ale aj vo večnosti.

Modlitba za kňazské povolania

Pane Ježišu Kriste, Spasiteľ sveta, večný pastier, skrze tvoje najsladšie srdce vrúcne prosíme, neopušť svoje stádo v trápení, ale vzbud' v ňom ducha, ktorého si štedro vylial na apoštolov. Prosíme, povolaj čím viacerých do kňazského stavu. A tých, ktorých si si vyvolil, nech rozohreje horlivosť za tvoju česť a spásu duší. Tvoja milosť nech ich posväcuje a tvoj duch nech ich posilňuje proti všetkým protivenstvám. Ježišu, daj nám kňazov podľa tvojho srdca. Amen.

Konferencia o Kapitulskej ulici

V dňoch 25. a 26. mája 2023 sa v priestoroch Teologickej fakulty a Kňazského seminára v Bratislave uskutočnila konferencia venovaná minulosti a budúcnosti Kapitulskej ulice. Táto ulica je jednou z najstarších v Bratislave. Odborná konferencia sa zaoberala jej históriou, duchovným a kultúrnym dedičstvom, pamiatkovou obnovou a novými perspektívami.

Organizátormi konferencie boli Farnosť sv. Martina, Ústav dejín a teórie ochrany a obnovy pamiatok STÚ a Bratislavská organizácia cestovného ruchu. Stretli sa tu historici, odborníci na obnovu pamiatok a rozvoj cestovného ruchu. Účastníkom konferencie sa príchovoril aj otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský, ako aj Ing. Matej Vagač, starosta MČ Bratislava - Staré Mesto.

Otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský vo svojom pozdrave pripomenul: „Kapitulska ulica je mimoriadne cenný architektonický priestor a my sa vzhľadom na dynamický rozvoj jej okolia nachádzame aj v mimoriadnom čase.“

Osemsmerovka

Miništrant príde do kostola a hovorí pánovi farárovi:

- Pán farár, včera som našiel hodinky.

- Dúfam, že si si ich nenechal.

- Nie,... (doplň zo zostávajúcich písmen)

U	L	Á	R	O	T	K	E	P	R	Ž
P	A	L	A	D	N	T	E	S	Á	K
J	F	B	P	A	A	A	M	A	K	M
E	A	A	Á	Ľ	R	M	B	E	N	A
Ž	R	B	L	H	T	O	I	Ú	A	D
P	I	A	I	O	Š	L	S	L	R	A
L	Ž	K	U	K	I	P	H	O	B	T
E	K	U	M	E	N	I	Z	M	U	S
C	A	S	O	L	I	D	E	O	V	O
H	D	Y	N	A	M	I	T	D	Ý	M
O	I	G	Í	Ď	R	E	K	O	R	D
V	D	I	F	I	A	Á	C	M	H	P
K	L	F	L	R	V	Š	T	Ó	L	A
A	L	S	E	D	E	S	P	L	O	T
E	O	D	D	A	C	A	U	T	O	L

Použité slová:

abakus, adam, auto, brankár, delfín, diplomat, dom, drozd, dynamit, ekumenizmus, figy, ihla, jež, kadidlo, liek, mak, miništrant, mravec, oltár, pala, pektorál, plechovka, plot, pálium, rekord, sedes, solideo, tesák, trúba, výr, ďalekohľad, štóla, žaba, žirafa

BÁSEŇ

Zo spomienok básnika:

Kráčali naproti sebe raz
dvaja ľudia.
Prvý, ten bol kňaz
s vyvrátenou hlavou do neba
a ten druhý, bol som ja
pochmúrený, celý bez seba.

Stretli sme sa tvárou v tvár,
div, že to nebola zrážka.
Nás oboch cesta bola ťažká
a predsa každý na svojej zastal.

„Nie je to dnes krásny deň?“
pýta sa ma kňaz.

„Áno, i keď nemá mnoho krás,
veď slnko sa len miestami
prediera pomedzi oblaky.“
Odpovedám s napätím a vo vnútri:
„Prečo kňaz neotvoril inú z tém,
ako pýtať sa na to, aký je dnes deň?“

„Slnko sa len skrýva,
nikdy nezmizne.
Tak to už býva,

že keď aj človek padne,
dotykom slnka sa uhýba
a chodí pod rúškom noci,
keď vonku vyjú vlci
a presne o polnoci si vo svojom srdci
uvedomí:
„Nemal by som tu byť v noci.
Do svojho domu...“
„Nedokážem prísť bez pomoci!“
Prerušil som kňaza.

„Človeče, kto ti pomôže?“
Preťal ticho otázkou.
„Prázdne ruky nie,
iba také, aké mate vy, otče.
Krizmou dlane pomazané.“

„Vďaka nim viem,“
pritakal kňaz,
„že hoci na zemi bývame,
predsa sem nepatríme.
Prejde mnoho rokov,
aby si človek uvedomil...“
„Otče,“ opäť som ho prerušil,
„odprevaď ma domov!“

Ivan Hrušovský

OBJEDNÁVKA ČASOPISU (ročník XXXV.)

Zasielajte na adresu: KSCM - ADSUM, Kapitulská 26, 811 01 Bratislava.

Cena predplatného je 1,20 € za 2 ks ročne,
plus 1,50 € poštovné a balné na celý rok.

(Možno predplatiť maximálne na jeden rok!)

Meno a priezvisko:

Ulica: Mesto a PSČ:

E-mail/Tel.: Počet ks z každého čísla:

Objednávku vystrihnite, vložte do obálky a pošlite na adresu redakcie.
Poštovú poukážku vám zašleme v najbližšom čísle. Uhradte ju, prosíme,
do dvoch týždňov od doručenia.

Môžete si nás objednať aj online na stránke: www.adsum.sk

Novokňazi 2023